

[Camre]

herunder først og fremmest initiativer til at sikre en langt, langt større indenlandsk opsparing. Den kan man ikke opnå med regeringens midler, det kan man kun med en politik, der inddrager alle i vort samfund på en demokratisk måde i opsparingen.

Regeringens politik er at forøge profitten, og det er et helt utilstrækkeligt middel til at få en så stor opsparing, som vi har brug for.

Jeg kan ikke lade være med at nævne her, at vi ligger i bunden i OECD i henseende til opsparingens størrelse; vi har brug for en fordobling. Alene Norge ligger på en mere end dobbelt så stor opsparingskvota som Danmark.

Jes Lunde (SF):

Jeg kan tilslutte mig de bekymringer, hr. Camre har givet udtryk for angående finansieringen af vores udlandsgæld. Det er jo rigtigt, at det umiddelbart for alle mennesker må synes tåbeligt at finansiere sin gæld dyre end nødvendigt, nemlig ved at udlandet køber danske statsobligationer til 14 pct. i rente. Det er jo et resultat af en liberalisering af kapitalbevægelserne, som vi i SF har advaret imod. For cirka et års tid siden havde vi diskussioner om det i politisk-økonomisk udvalg, og vi advarede meget imod, at man gennemførte de her regler. Det skal da kun glæde os, hvis også socialdemokratiet nu kan se de negative sider af den liberalisering, der er gennemført; og hvis vi sammen med socialdemokratiet er i stand til at skaffe et flertal her i folketinget for at ændre politik, gør vi det gerne, for de nuværende regler er ganske dyre for Danmark.

Det kan godt være, at hr. Fogh Rasmussens parti er meget forhippet på at gennemføre liberaliseringer, og det er jo ikke unaturligt, når det er et liberalt parti, men vi andre vi kan se, hvad det koster; vi kan se, at det belaster Danmarks betalingsbalance, og det har vi ikke råd til, og så må vi økonomisk ansvarlige partier i stedet for sørge for at ændre reglerne, så det ikke belaster os så meget.

Vi kan selvfølgelig derfor give vores tilslutning til bemyndigelsen til optagelse af statslån i udlandet, fordi det er en billigere måde at finansiere udlandsgælden på.

Bemyndigelsen til optagelse af indenlandske statslån ser vi ikke nær så mildt på. Det skyldes, at regeringen vælger at fortsætte med de nuværende underskud og finansiere dem ved obligationssalg i stedet for at skaffe de penge i kassen, som findes i det danske samfund.

Når der er et underskud på statsbudgettet, når staten indenlandsk sælger obligationer, sælger den jo disse obligationer til folk, som åbenbart har rigeligt med penge. Vi mener, at man i stedet for skulle opkræve skattebeløb hos disse borgere, sådan at vi kan få finansieret vort underskud her og nu, i stedet for at det bliver fremtidige skatteydere, der skal trækkes med det.

Vi ved jo, at der er ganske mange mennesker, der undslår sig for at betale skat i dag. Vi ved, at der er ganske mange og store kapitalophobninger, som ikke i tilstrækkeligt omfang bliver beskattet, og jo mere vi lader dem gå fri i dag, jo tungere en byrde bliver det for lønmodtagerne senere hen.

Vi mener, at der kan skaffes et tocifret milliardbeløb gennem beskatning af kursgevinster, forhøjelse af selskabsskatten, formueskatten og arveafgifter samt, hvis disse ting er gennemført, en forhøjelse af visse giftskatter. Derudover kan vi opnå en lavt forrentet finansiering af vores statsgæld ved hjælp af kassebindingsregler og placeringsregler for banker og forsikringselskaber.

På denne måde bliver det ikke nødvendigt med så høje bemyndigelser, som finansministeren lægger op til her, og vi kan derfor ikke give vores tilslutning til den foreliggende bemyndigelse. Vi vil foreslå, at den bliver nedsat, så vi får en mindre belastning af de fremtidige skatteydere, end finansministeren lægger op til.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Det går igennem indlæggene både fra socialdemokratiet og SF, at opsparingen herhjemme er for lav. Det er da også rigtigt, når man ser på den totale opsparing. Men hvis man ser på, hvorledes opsparingen sammensætter sig fordelt på den private og den offentlige sektor, vil man jo netop se, at opsparingen i den private sektor er steget i perioden fra 1972 til 1983; opsparingskvoten her er steget fra omkring 21 pct. op til næsten 26